

[Pia Kjærsgaard]

re arbejdsgivere og organisationer, statsministeren ønsker at indføre en ny slags bagmandspolitik m/k til at kræve oplysninger. Det er fuldstændig grotesk!

For ikke at blive helt glemt har statsministeren indført sig selv i § 2, stk. 5, og i § 3, stk. 1 og 2, og det er meget interessant. Jeg vil dog gå så vidt i denne ligestillingsdebat, at jeg vil glæde mig over, at statsministerens mange ligestillingsbestræbelser forhåbentlig vil resultere i, at landets næste statsminister bliver en kvinde.

Glønborg (KRF):

Dette lovforslag giver Ligestillingsrådet muligheder for at gå nogle skridt videre i dets arbejde og at sætte nogle flere mennesker til at tænke i ligestillingsbaner.

Gennemførelsen vil styrke arbejdet med at fjerne de uretfærdigheder, som endnu kan findes på dette område, og derfor støtter Kristeligt Folkeparti lovforslaget.

Berlau (FK):

Nu er der jo flere, der kandiderer til statsministerposten her i landet, så jeg tror ikke, vi skal starte med at kønskvotere på lige netop det punkt.

Danmark er et besynderligt land for så vidt angår den ene halvdel af befolkningen. Alene den omstændighed, at vi er nødt til at vedtage love om, at vi agter at forbedre forholdene for halvdel af befolkningen, siger i sig selv lidt om, hvordan vi har indrettet vores samfund.

Jeg må indrømme, at jeg hører ikke ubetinget til dem, der jubler over, at ændringen, som den ligger her, giver anledning til stor optimisme hos den halvdel af befolkningen, som den tager sigte på. Jeg mener, man skal se i øjnene, at der er forholdsvis langt fra, at en lov er blevet vedtaget herinde, til den ude i virkeligheden kommer til at fungere på den måde, at der bliver ligestilling imellem kønnene på forskellige områder.

Det er ikke ensbetydende med, at vi ikke synes, det er et godt forslag, og vi vil naturligvis støtte det, idet det da i hvert fald i teorien giver mulighed for politikere til rundt omkring i verden at fortælle, at vi har en lovgivning, som stiller folk lige. At det i praksis nok vil fungere anderledes, viser den omstændighed, jeg omtalte indledningsvis: at vi er nødt til at lovgive på området.

Jeg er heller ikke begejstret for filosofien, som især dukker frem blandt karrierekvinder, om, at det vigtigste, man kan opnå i denne verden, er at få en masse kvinder placeret i nogle chefstillinger. Det virker, som om det er et mål i sig selv for en række karrierekvinder, og det kommer blot til at betyde, at lovene bliver indrettet herefter, hvorved den store del af den kvindelige halvdel af Danmark kommer til at halte uhjælpeligt bagefter.

Vi ser det meget ofte debatteret i offentligheden, om der er karrierekvinder, som har opnået chefstillinger eller ikke, og det er ligesom ud fra den situation, man måler Danmarks ligestilling. Hvis man har fået et par kvindelige chefer, er alting godt. Den opfattelse mener vi er forfejlet, det er efter vores opfattelse ikke det, man skal tilstræbe. Det er derimod ude i den brede del, at halvdel af befolkningen skal have forbedret forholdene.

Så vil jeg godt komme med en indvending, som vel nok nærmest er traditionel: Vi ser i Fælles Kurs ikke nogen speciel anledning til, at Dansk Arbejdsgiverforening skal have repræsentation i rådet. Dansk Arbejdsgiverforening er en lille bitte forening, som har forholdsvis få tusinde medlemmer, og der er overhovedet ikke nogen grund til at give Dansk Arbejdsgiverforening denne positive særbehandling. Men vi er naturligvis interesserede i, at LO bliver repræsenteret; den har 1,2 millioner medlemmer, og det er jo et helt, helt andet medlemstal end den lille pjatforening til Dansk Arbejdsgiverforening.

Vi ser naturligvis positivt på, at Ligestillingsrådet får mulighed for selvstændigt at tage sager op og søge oplysninger ude omkring, også hos arbejdsgiverne, og vi ved da fra sager, som vi har været forholdsvis tæt på, at det kan være en meget stor fordel, dersom Ligestillingsrådet får disse muligheder, idet det vel nok har været noget handicappet netop på dette område.

Men altså positivitet bortset fra disse sure opstød, som også hører til.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg har blot en enkelt bemærkning til hr. Berlau i anledning af sammenligningen mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Sammenligningen gik udelukkende på antal medlemmer.